

Βηλαρᾶ, Ἰνέκδ. εὔστ.
 Ν. Ἑλληνισμ. 15 σ. 43-46

Ἰδὲν ἀνστ. ἐκδίδεται ἐπ

β. Καλαρᾶς (Γενέχιος)

Γενέχιος

 (παρὸς) 19 αἰ.

